

ESIMENE PEATÜKK

Hilissuvi, Dartmouth, 1933

„Noh, mida te sellest arvate?“ Proua Craven, kes oli Dartmouthis üks lugupeetumaid isikuid, pani kokkumurtud Torbay Heraldi hommikuse numbri Kitty Underhay ja tema vanaema ette ning suskis nimetissõrmega väikest esilehe artiklit. Oli õhtupoolik ja nad istusid Kitty vanaema elutoas Dolphini hotellis. Päike paistis sisse suurest tinaraamidega eendaknast, kust avanes vaade jõe ja kaldapealsele.

Proua Craven oli helistanud oma sõbrannale, Kitty vanaemale, vaevu pool tundi enne kohale ilmumist. Kitty, kes soovis küll kogu oma poolelioleva töö – naelte, šillingite ja pennide tulpadega tegelemise – sinnapaika jätta, oli proua Craveni nõudmisest, et ka tema kohal viibiks, mõnevõrra jahmunud. Ta teadis, et pole proua Craveni lemmik. Tundus siiski, et baarikviitungitega tegelemine peab ootama.

„Sa leidsid laiba?“ Proua Treadwell luges artiklit läbi lornjeti. „Täna?“

„Jah, täna hommikul. See oli hirmus. Olin koos Loveday Jenningsiga. Sa ju mäletad Lovedayd, kohutav kehahoiak, ja ema sundis teda lapsena kodus ringi käima, raamat pea peal. Olime just kümnenenda tii juures ja läksime griini poole, kui nägime liivatakistuses surnukeha. Oleksin sulle varem helistanud, aga inspektor pidi mu ütluse võtma ja Lovedayga rääkima. Kui see armetu ajakirjanik minu käest mõrva kohta küsis, ei teadnud ma, et nad olid kapten Bryanti vahistanud. Olen rabatud, et see nii kiiresti ajalehte jõudis, aga see reporter

oli klubis samal ajal politseiga. Ilmselt saame õhtusest lehest rohkem üksikasju lugeda.“

„Oh taevake, kui õudne. Kes see naine oli? On see juba teada?“ Proua Treadwell ulatas ajalehe Kittyle. Kitty süda peksles nappi artiklit lugedes, kuulmata õieti vanemate daamide jutuaajamist. Kuidas saab Matt vahistatud olla? Kas seda see artikkel tähendaski?

Proua Craven istus tugitooli ja hakkas oma säravvalgeid puuvillaseid kindaid käest võtma. „Noh, selles asi ongi, et mitte keegi ei tea. Minu arvates tavaline tüdruk. Tal oli seljas õhuke õhtukleit. Need noored tütarlapsed kannavad liiga lühikesi kleite, lahtise seljaga ja mitte just parima kvaliteediga. Ta oli ilmselgelt õhtul väljas käinud, enne kui oma otsa leidis.“

Kitty vanaema istus sõbranna vastu pehmesse sitskattega tugitooli. „Loodetavasti polnud teda vägistatud?“

Proua Craven ajas huuled torusse. „Ei tea. Üheteistkümnes tii on klubihoonest kõige kaugemal, nii et Loveday ja mina jätsime mängu kohe pooleli ja läksime tagasi, et politseisse teatada. Pean tunnistama, et kui oli selge, et ta on surnud, ei soovinud ma lähemalt uurima minna.“

„Artiklis on kirjas, et Matt on viidud seoses küsimustele vastamisega Torquay politseijaoskonda?“ Kitty kortsutas kulmu. „Tean, et tema maja on golfiraja ääres ja ta ütles mulle kunagi, et on hakanud golfiga tegelema, aga see on väga kummaline lause.“

„Sellepärast ma tulingi. Nad vahistasid kapten Bryanti. Seda see tähendabki,“ noogutas proua Craven. Tema suvekübara õrnad suled kõikusid nõrdinult.

Kitty põrnitses proua Cravenit, suutmata oma kõrvu uskuda. „Miks ometi peaksid nad Matti vahistama? See on ju naeruväärne. Olete kindel?“

Proua Craven läks turri. „Palun ära kahtle minu info tõesuses, Kitty. Olen nõus, et see on ennekuulmatu, aga sellegipoolest tõsi.“

„Kes juurdlusega tegeleb? Miks nad Matti süüdlaseks peavad?“ Kitty teadis, et see on võimatu. Veelgi enam, see oli tobedus. Tema ja Matt olid viimastel kuudel sattunud kahe kohutava mõrvajuhtumi keskele. Esimese tegevustik oli koondunud Kitty kodu, Dolphini hotelli ümber, ning teine toimunud tema tädi ja onu kodus Enderley Hallis Exeteri lähistel. Mattil oli Torquays oma eradetktiivbüroo. Ta oli laitmatu mainega.

„Juurdlust juhib inspektor Greville. Sama mees, kes lahendas mõrvad nii siin kui Enderley Hallis,“ vastas proua Craven. „Rääkisin temaga isiklikult. Ta võttis minult ütlused. Kapten Bryant olevat ise politseiga ühendust võtnud, kui kuulis surnukeha avastamisest.“

„See on veelgi kummalisem.“ Vanaema vaatas Kitty poole. „Millal sa viimati Matthew'ga kohtusid?“

Kitty punastas vanaema pilgu all. Tema ja Matt olid Enderleys lahku läinud, ja mitte just parimatel asjaoludel. Nad olid tülitšenud ja mõlemad olid öelnud karme sõnu. „Mitu nädalat tagasi, vanaema.“

Proua Craven tõmbas ninaga ja kergitas kulme. „Küsimus on, mida te selles osas ette võtta kavatsete.“

Proua Treadwell vaatas sõbranna poole. „Helistan Matthew emale Patience'ile ja küsin, mis toimub. See on ilmselgelt suur eksitus. Nagu sa tead, on Matthew vanemad minu ammused sõbrad ning ma tahaksin neile toeks ja abiks olla.“

„Ma ei suuda uskuda, et inspektor Greville Matti kahtlustab. Ilmselt on tal mingeid asitõendeid, mis Matti selle naisega seostavad. Aga see, et Matt läks ise politseisse ja et inspektor ta seejärel vahistas, on naeruväärne.“ Kitty kortsutas kulmu.

Talle ei meeldinud mõte, et Matt võis sõbrustada mõne teise naisega, eriti sellisega, keda proua Craven oli kirjeldanud. Ei, midagi oli väga-väga valesti.

Kitty vanaema lasi köögist otsekohe üles saata teed ja suupisteid ning helistas siis Matti emale. „Keegi ei vasta. Isegi kui nad kodust ära on, vastaks tavaliselt keegi teenijatest ja võtaks sõnumi, aga praegu telefon ainult kutsub.“

Uksele koputati ja hotelli teenija veeretasku serveerimislaua sisse. Kui Kitty vanaema oli teenija minema saatnud, asus ta teed välja kallama.

„Kuidas see naine suri?“ uuris Kitty teetassi vastu võttes. Ta soovis, et selles oleks midagi kangemat.

„Väidetavasti kägistatud, ja pealegi saapapaelaga. See oli ikka veel tema kaela ümber, kui ta leiti.“ Proua Craven keeldus küpsisest ja vabises dramaatiliselt.

„Ja mitte kellelgi pole aimu, kuidas ta sinna sattus?“ Kitty ei kujutanud ette, kuidas õhtukleidis – ja ilmselt ka õhtukingades – naine oleks pimedas saanud golfirajal nii kaugele kõndida.

„Murul olid rehviäljed. Õnneks ei rikkunud need griini ära. Ilmselt tõi keegi ta autoga kohale mööda teed, mis kulgeb lord Churstoni valduste golfiraja ääres, ja jättis surnukeha sinna või tappis ta seal. Üheteistkümnnes tii asub raja lõpus. Sealt tuleb hakata tagasi klubihoone poole tulema.“ Proua Craven naaldus tugitooli seljatoele ja võttis lonksu teed.

„Väga ebatavaline. Miks nad Matthew vahistasid? Tal pole ju autot, vaid mootorratas, millega ta ringi sõidab.“ Proua Treadwell vaatas sõbrannale otsa.

„Pole aimugi. See on väga veider.“ Proua Craven kopsis sõrmega mõtlikult tassi külge. „Sellepärast ma siia tulingi, kohe, kui lugesin, mida ajalehes kirjutati. Sa pead minema ja selle asja ära klaarima, Kitty. Sellist asja ei või juhtuda lasta.“

„Mina?“ Kitty oli juba sama mõte tekkima hakanud.

Proua Craven kergitas hoolikalt joonistatud kulmu.
„Muidugi sina. Kes siis veel?“

Matti edasi-tagasi tammumine väikeses neljaruutmeetrises kongis katkes, kui ta kuulis võtit tumerohelise metallukse lukus keeratavat. Mehe särk oli niiske ja kleepus selja külge ning ta arvas, et läheb hulluks, kui sellest saunast varsti välja ei pääse. Ta hoidus uuesti oma käekella vaatamast.

Matt vihkas kitsaid ruume. Ahtasse mudasesse kaevikusse elusalt maetud saamise oht, mida ta oli kogenud I maailmasõjas osaledes, oli tema psüühikale jälje jätnud. Sõda võis ju ammu läbi olla, ent painajad olid jäänud. Ta oli peaaegu kõik kaasas olnud sigaretid ära tõmmanud, üritades rahulikuks jääda ja kainelt mõelda. Inspektor Greville'il peab ju nüüdseks olema piisavalt informatsiooni, et teda kahtlustest vabastada ja minna lasta.

„Teile on külaline. Viis minutit,“ hõikas konstaabel ust avades ja Kitty astus sisse, väikest heas vormis keha katmas heleroheline kostüüm, lühikesed heledad juuksed beeži viltkübara all hoolikas soengus.

„Kitty, mida sina siin teed?“ Pärast nende tüli oli naine küll viimane, keda Matt siin näha lootis. Ta oli viimasel nädalatel naise seltskonda tõsiselt igatsema hakanud, aga veennud ennast, et Kitty ei soovi nende sõprust taastada. Ennekõike ei osanud Matt aga oodata, et naine tema kongi astub, võttes samal ajal rahulikult ja asjalikult kindaid käest.

„Tulin üritama sind vabaks saada. Mis toimub?“ Kitty istus kitsa koiku servale ja vaatas pepsilt kulunud halli tekki, mis kattis õhukest õlgmadratsit, ja savikaussi, mis oli täis sigaretikonisid.

„Ma tõesti ei tea, kas sa saad kuidagi aidata. Kogu see lugu on nagu mingi õudusunenägu.“ Matt istus naise kõrvale ja püüdis mitte mõelda sellele, kui hea meel tal oli teda näha. Ta ei saanud Kitty käitumise järgi aru, kas naine oli tulnud kui sõber või tundis lihtsalt kohustust abi pakkuda.

„Proua Craven saatis mu siia. Tema leidis golfirajalt surnukeha ja ütles, et pean sulle appi tulema, kui kuulis, et sind vahistati. Ta maksis isegi takso eest,“ selgitas Kitty.

„Ah soo.“ Matt ei mõistnud, miks proua Craven Kittyt teda aidata palus, ja ta ei saanud Kitty kehakeele põhjal aru, kas naine on talle nende tüli Enderleys andestanud. „Arvasin, et sa ei räägi minuga pärast seda, kui me niimoodi lahku läksime.“

Kitty vaatas teda pilguga, mis meenutas Mattile tema vanaema. „Arvan, et ütlesime mõlemad ärritunult sõnu, mis oleksid rahunenuna mõõdukamad ja läbimõeldumad olnud. See pole praegu oluline. Peame su sellest plindrist välja saama.“

„Aitäh, et tulid, mul on hea meel sind näha.“ Matt naeratas naisele ja tundis kergendust, kui Kitty vastu naeratas.

„Ja minul sind, ehkki mitte sellistel asjaoludel. Meil pole eriti aega. Räägi, mis juhtus ja kuidas sa selle looga seotud oled. Alusta algusest. Kas sa tundsid seda naist?“ Kitty näperdas kindaid ja vältis seda küsides mehe pilku.

„Ei. Kohtusin tema ja ta kaaslasega põgusalt, kui nad minu ukse taga käisid.“ Matt tõmbas käega läbi juuste, teades, et selgitab seda halvasti. „Mu naabrid, Davenportid, kes kasutavad oma maja suvemajana, korraldasid peo.“

Kitty nägu selgines. „Need teatriinimesed?“

„Jah. Kell oli palju ja seltskonna nooremad liikmed olid korraldanud mingisuguse aardejahi. Olin kodus ja kavatsesin magama minna, kui uksekell helises.“ Matt pidas vahet. Ta

võinuks seda lugu jutustada une pealt, sest oli seda nii mitu korda rääkinud.

„Jätka,“ ärgitas Kitty tema poole vaadates.

„Läksin ust avama. Davenportide majast kostis džässmuusikat, nii et oletasin, et pidu on täies hoos.“ Ta soovis nüüd, et poleks ust avanud.

„Mis kell see oli?“

Matt kortsutas kulmu. „Umbes üksteist. Mu ukse taga seisis kaks õhtukleidis noort naist. Oli selge, et nad olid Davenportide külalislahkust nautinud. Nad olid üsna lärma- kad ja itsitasid naerda. Punases kleidis tumedapäine naine oli vambilik. Väiksem, heledapäine ja rohelistes kleidis, oli see, kes rääkis.“ See vahejuhtum oli talle mällu sööbinud. „Nad ütlesid, et osalevad aardejahis. Küsisid minult saapapaela – kui üht eset nende nimekirjas. Ma andsin neile selle, et neist lahti saada.“

Kitty noogutas. „Kumb naine tapeti?“

Matt ohkas. „Greville'i sõnul heledapäine. Ta kägistati minu antud saapapaelaga. Olin ilmselt üks viimaseid, kes teda elusana nägi. Kuuldes klubis, et midagi oli juhtunud, läksin inspektor Greville'i jutule, et rääkida talle, mida tean.“

„Sellepärast ta su siis vahistaski. See teine naine, tumedapäine, saab ju seda selgitada?“

Matt vajus vastu kongi seinale. „Mitte keegi ei suuda teda leida. Mina olen ainus, kes väidab, et teine naine olemas oli. Greville'i sõnul eitavad peokülalised, et nad üldse neid naisi näinud on, ja mitte keegi ei paista teadvat, kes nad olid.“

„See on väga kahtlane, eks ole? Ta võib olla juhtunuga seotud või ise hädaohus.“ Kitty kortsutas kulmu, näoilme mõtlik.

„Mul on hea meel, et vähemalt sina mind usud, Kitty. Hakkan juba arvama, et kujutasin kõike seda ette.“ Matt

tõmbas kätega üle näo, taibates järsku, kui korratu tema välimus võib olla.

Võti kõlises lukuaugus ja konstaabel ilmus nähtavale. „Aeg on läbi, preili.“

Kitty tõusis ja sobras kotis. „Täna, konstaabel.“ Ta pöördus Matti poole. „Tõin sulle paki sigarete ja koti piparmündikomme.“ Ta näitas neid politseinikule ja andis siis Mattile. „Räägin inspektoriga ja vaatan, mida teada saan. Pea püsti, varsti saad siit välja. Olen selles kindel.“

Uks kolksatas tema järel kinni ja Matt pingutas, et kuulda naise kingakontsade eemalduvat klõbinat koridori betoonpõrandal.

TEINE PEATÜKK

„Tere päevast, preili Underhay.“

Kitty kõndis konstaabli kannul väljapääsu poole, kuid pöördus inspektor Greville'i häält kuulates. Politseinik kergitas kaabut ja Kitty noogutas talle. „Inspektor.“

„Te käisite vist kapten Bryant juures?“ Inspektori ilme oli neutraalne, vuntsid longus nagu alati.

„Jah. Olin väga mures, kuulates, et te ta vahistasite. Te tunnete Matti väga hästi. Teate ju, et ta ei saa olla selle naise mõrvaga kuidagi seotud?“ Kittyt ärritas, et värin hääles reetis, kui vihane ta on. Matti kongis nägemine oli teda sügavalt puudutanud. Ta teadis, kui vastumeelt on mehele kitsad ruumid.

„Vestleme ehk nelja silma all, preili Underhay.“ Inspektor Greville avas väikese kabineti ukse ja Kitty astus tema kannul sisse. „Palun istuge.“ Mees võttis sirge seljatoega puidust toolilt oma laua ees pruunide kaustade kuhja, et Kitty saaks istuda. Kabinet oli kitsuke ja aken räämas. Lõhnas vana sigaretisuitsu ja rõskuse järele.

„Mis toimub? Kuidas te võite kapten Bryantit kahtlustada?“ küsis Kitty kohe, kui inspektor oli kaabu peast võtnud ja istunud dokumente täis kuhjatud kriimulise laua taha.

Greville naaldus tooli seljatoele ja silmitses teda rahulikult. „Saan teie murest aru, preili Underhay. Kinnitan teile, et teda koheldakse hästi. Nagu te ütlesite, on kapten Bryant olnud politseile varasemalt suureks abiks...“

„Siis peaksite ju teadma, et ta on süütu,“ segas Kitty vahele. „Ta ei tunne seda naist. Ta tuli ju ise teie jutule, et infot anda.“

Inspektor ohkas. „Mulle on see olukord sama ebameeldiv kui teile, ent me peame juurdluses teatud protseduurireegleid järgima, preili Underhay. Kapten Bryant tundub olevat ainus inimene, kes seda noort naist nägi, ja kägistamiseks kasutatud saapanöör kuulus talle. Samuti pole me leidnud teist naist, keda ta mainis, kui üldse oli mingi teine naine, kes saaks tema juttu kinnitada.“

„Matt poleks öelnud, et teine naine oli, kui teda poleks olemas. Ta ei mõtleks teda välja,“ väitis Kitty.

Inspektor kortsutas kulmu. „Mul pole seni olnud põhjust kapten Bryanti aususes kahelda, aga mitte keegi, kellega me vestelnud oleme, ei mäleta ohvri seltsis teist naist.“

„Proua Craveni jutu järgi viidi surnukeha griinile autoga. Mattil on mootorratas. Tal pole motiivi. Miski ei seosta teda mõrvaga peale tema enda ütluse, et ta kohtus naistega ja andis neile aardejahi jaoks saapapaela.“ Kitty istus sirge seljaga ja tema põsed õhetasid nõrdimusest.

„Just sellepärast, et kapten Bryant on meile tuttav isik, pean ma selle juurdlusega eriti põhjalik olema. Me ei tohi jätta muljet, nagu oleks tegu onupojapoliitika või kokkumänguga. See juhtum on juba hakanud tähelepanu äratama ja – meeldib see meile või mitte – kapten Bryant on hetkel ainus inimene, kes on ohvriga kuidagi seotud. Kui keegi kasvõi kahtlustab onupojapoliitikat, süüdistatakse meid korrupsioonis ja muus säärases jamas.“ Inspektor Greville tundus olevat alistunud. „Härra Davenport on tuntud isik, kel on sõpru kõrgetel kohtadel. Talle kaalutakse koguni aadlitiitli andmist.“

„Ah soo. Millal siis Matt võidakse vahi alt vabastada?“ Kitty kõhkles sekundi, enne kui jätkas: „Tean, et talle ei meeldiks, et ma seda ütlen, aga tal on sõjast saadik keeruline kitsastes ruumides olla. Õhtu on käes ja ta on seal kongis istunud

mitu tundi.“ Naine heitis inspektorile äreva pilgu, teades, et ka Greville on sõjaveteran.

Greville ohkas taas sügavalt, nii et vuntsid värisesid. „Ma loodan väga, et leiame mingeid tõendeid, mis võimaldavad ta peatselt vabastada. Seni aga olen palunud lubada teda regulaarselt kambrist välja, et ta saaks jalgu sirutada.“

„Täna teid.“ Kitty tõusis ja ulatas inspektorile käe, pöördudes seejärel ukse poole.

„Preili Underhay, mul pole ilmselt mõtet soovitada, et te end sellesse loosse ei segaks, aga palun olge oma tegevusega hillitsetud. Härra Davenport on mõjuvõimas isik.“

Kitty naeratas. „Loomulikult, inspektor. Ma olen ääretult hillitsetud.“

Kitty mõtles tagasi Dartmouthi sõites kõige kuuldu peale. Ta otsustas minna bussi ja praami, mitte taksoga. Tal oli vaja aega, et mõelda, mida edasi teha.

Davenportid olid Torbay seltskonnas tuntud. Nad käisid oma suures majas vähemalt kolm korda aastas ja peatusid seal siis mitu nädalat korraga. Kitty teadis Davenportide tütart Genevieve'i mitmetes kohalikes heategevuslikes ettevõtmistes osalemise põhjal. Genevieve oli tüsedavõitu, tavalise välimusega, umbes kolmekümneaastane naine, vägagi erinev pulbitsevast härra Davenportist ja tema karismaatilisest endisest näitlejannast abikaasast.

Genevieve'i noorem vend Peter oli samuti Kittyle tuttav, kuna noormees oli käinud sõpradega mõnel Dolphinis korraldatud üritusel. Ta tõi Londonist tihti kaasa suure käratseva sõpruskonna. Nad käisid enamasti ballidel ja muudel meelelahutusüritustel. Seega – Kitty teadis seda perekonda, aga mitte nii hästi, et sinna küsimusi esitama minna. Ta peab kuidagi siiski nendega rääkida saama, et midagigi välja uurida.

Buss sõitis ümber lahe, möödudes golfirajast, mille läheduses pidi olema ka Matti kodu. Mees polnud jõudnud teda külla kutsuda ja Kitty püüdis nüüd ära arvata, milline neist kenadest valgetest moodsatest kandilistest majadest mehele kuulub. Tõenäoliselt see, mis asus Davenportide palju suurema maja kõrval. Nad olid enne oma hirmsat tüli naljatanud, et ta peaks mehele külla minema.

Kitty ohkas. Buss jätkas sõitu üle lagendiku puudega ääristatud maanteele, küngastest alla Kingsweari ja praami poole, mis viis üle jõe. Matt oli teinud kongis vaprat nägu, aga sigaretikonide hulk tuhatoois oli kõnekas olnud. Kitty teadis, et mees suitsetab harva – kui ta just stressis pole. Tema kõhnunud nägu ja väsimusekortsud tumesiniste silmade ümber olid samuti ühtteist reetnud.

Buss peatus rongijaama ees ja Kitty võttis nahast käekoti enda kõrvalt istmelt, valmis maha minema. Kaldapealsel seisis tuttav naine, hotelli üks toatüdrukutest, kes samuti praami ootas.

„Tere, Alice,“ astus Kitty toatüdruku kõrvale.

„Tere, preili Kitty.“

Alice naasis Dartmouthi pärast vaba päeva. Kõhn punapäine kuueteistaastane neiu kandis oma parimat kleiti ja kena õlgkübarat. Alice oli olnud Kittyga toatüdrukuna kaasas Enderley Hallis, kui seal need mõrvad toimusid.

„Kas oli tore vaba päev?“ küsis Kitty.

Alice punastas ja naeris. „Jah, preili. Käisin teiste tüdrukutega kinos, vaatasime väga ilusat filmi Gloria Swansoni ja Laurence Olivier’ga peaosas.“

Kitty teadis, et noorele neiuale meeldis kinos käia ja et ta kaldus uskuma, et igapäevaelu on midagi sarnast nagu see, mida ta ekraanil nägi.

„Kas see vastab tõele, mida ajaleht kirjutas, preili? Kapten Bryanti kohta? Ostsin isale kinost välja tulles ajalehe, kui

kuulsin lehepoissi hõikumast.“ Alice’il oli Heraldi hommikune number kaenla all.

„Ta abistab politseid juurdluses.“ Kitty moonutas pisut tõe, tundes kergendust, et praam oli saabunud ja meeskond lasi metallist maabumistreppe alla, et reisijad ja sõidukid saaksid peale minna.

Teenija näoilme selgines ja ta punastas taas, kui üks meeskonnaliige tema käest kinni võttis, et ta maabumistrepile aidata. Kitty järgnes talle, keeldudes pead raputades ja naeratades abipakkumisest. Ta seisis reelingu ääres Alice’i kõrval, kui paar autot ja hobusevanker praami peale veeresid.

„Kas kapten Bryant ja teie olete jälle sõbrad?“ Alice vaatas Kitty poole.

„Alice!“ Kitty haaras reelingust kinni, kui praami vedavad trossid kerkisid ja alus liikuma hakkas.

„Mul on teie pärast hea meel, preili. Te olete nii kena paar, tema selline pikk ja tumedapäine ja teie nii heledate juustega. Ta meenutab natuke Rudolph Scotti,“ seletas Alice.

Kitty summutas muige ja vaatas päikese käes säten-davat vett, kui Dolphini hotelli mustvalge puitsõrestikuga fassaad nähtavale ilmus. Proua Craven ootab kindlasti tema telefonikõnet ja aruannet. Kittyt oli veidi üllatanud vanema naise soov, et nad Matti aitaksid, aga vanaema oli selgitanud, et proua Craven tundis tänuvõlga, kuna Matt oli suve alguses kahtlemata tema elu päästnud, kui prouale tema oma kodus kallale tungiti. Proua Craven võttis isikliku solvanguna ka seda, et surnukeha jäeti griinile.

„Huvitav, kes see naine oli, kelle nad golfirajalt leidsid?“ äratas Alice’i küsimus Kitty mõtetest.

Nad lähenesid Dartmouthi kaile, mis asus Dolphini lähedal.

„Ei tea. Matt ütles, et tema nägi teda koos teise naisega, aga mitte keegi naabermaja peoseltskonnast ei tunnista, et neid näinud oleks.“ Kitty ootas koos Alice'iga, kuni praam kai külge kinnitati ja maabumistrepp alla lasti.

„Mu nõbu Betty oli selles golfiraja ääres asuvas suures majas tol õhtul ettekandjaks. Ta ütles, et seal oli palju noori daame ja härrasid, kes mängisid mingisugust aardejahti. Mu tädile ja emale ta seal toimunust ei rääkinud.“ Alice vaatas ringi ja tasandas häält. „Osad naised olid poolpaljad ja jõid hirmsal kombel. See ei ole lugupeetud maja, preili.“

Kitty läks Alice'i kannul praami pealt maha ja astus munakiviteele. See on ehk võimalus saada veidi infot, mis Matti aitaks? „Kas Betty võis näha seda noort daami, kes tapeti? Tundub, et see naine osales aardejahis.“

Alice ajas huuled torusse. „Ma ei tea, preili Kitty. Küsin temalt, kui tahate.“

„Täna sind, Alice. Matt ja mina oleksime väga tänulikud.“ Ta andis Alice'ile edasi proua Cravenilt ja Mattilt kuulnud kirjelduse.

„Näen teda arvatavasti pärastpoole, preili, aga pean vaatama, et ema haisu ninna ei saaks. Ta ütleb, et kokku puuted politseiga on labased, ja arvab, et meie Betty on nangunii natuke kerglane, kuna kasutab kogu aeg punast huulepulka.“

Kitty kinnitas tütarlapsele, et too võib oodata õiget hetke, et oma nõoga rääkida, ja nad läksid hotelli peaukse ees lahku.

Hotelli vastuvõtulauas töötav elegantselt riidetatud noor naine tervitas Kittyt kohe, kui too tammepuust ja klaasist ustest Dolphini tahveldatud seintega fuajeesse astus. „Preili Kitty, teie vanaema palus teil tema salongi minna, kui te tagasi jõuate.“

„Loomulikult. Lase palun üles teed saata.“ Kitty soovis meeleheitlikult korraks maha istuda ja teed juua. Pärastlõuna oli olnud tegevusrohke ja varsti on õhtusöögiaeg.

„Jah, preili, proua Treadwell palus just äsja tee üles viia. Lasen ühe tassi juurde panna.“

Kitty kasutas trepi asemel lifti, elegantset puidust ja messingist seadeldist, mis oli lisatud vanale majale siis, kui paar aastat tagasi osad toad kaasaegsemaks tehti. Ta tõmbas messingist ukseid kinni ja vajutas vanaema korruse nuppu.

Kui ta liftist väljus ja vanaema eluruumide poole suundus, kuulis ta seest summutatud hääli. Kitty võttis kindad käest ja koputas uksele, avades selle vanaema hõike peale.

„Kitty, kullake, tule sisse.“ Vanaema tõusis, et teda tervitada. „Tahan sind kellelegi tutvustada.“

Kaminale kõige lähemas tugitoolis istus ligi kuuekümneaastane naine. Tal oli seljas hall elegantne kostüüm ja roosa siidpluus ning temas oli midagi tuttavat – samas oli Kitty kindel, et pole temaga varem kohtunud.

„Patience, mu kallid, see on minu tütre tütar Kitty. Kitty, see on proua Bryant, Matthew ema. Ta saabus äsja Dartmouthi. Nad sõitsid siia kohe, kui Matthew neile helistas.“

Naine tõusis ja surus Kitty kätt.

„Meeldiv kohtuda.“ Kitty soovis, et oleks saanud enne Matti emaga kohtumist end pisut värskendada. Ta teadis, et õhetab ja et ta juuksed on kübara all veidi korratud, sest jõel puhunud tuul oli neid sasinud.

„Kas sa kohtusid Matthew'ga? On tal kõik hästi?“ Matti ema istus taas, nagu murelikult kipras.

Kitty võttis kübara peast ja üritas juukseid siluda, võttes Matti ema vastas istet. „Jah, ma sain temaga mõneks minutiks kohtuda.“

Uksele koputati ja nähtavale ilmus vormiriietes teenija, kes veeretab sisse serveerimislaua teetarvikute, kuklite, või, moosi ja koorekreemiga väikestes kaussides. Jutuajamine katkes, kuni teetassid laiali jagati ja teenija lahkus.

Kitty vanaema istus diivanile ja hakkas hõbedasest kannust teed valama, kõige esimesena oma külalisele. „Jätka, Kitty, räägi, mis juhtus.“

Kitty võttis vanaema käest teetassi ja lonksu elustavat jooki, tundes endal Patience'i, kelle silmad sarnanesid väga Matti omadega, pidevat pilku. „Matt saab praeguses olukorras päris kenasti hakkama.“ Ta jutustas vanematele naistele, mida oli Mattilt ja inspektor Greville'ilt kuulnud.

„Oh taevake.“ Matti ema surus väikese pitsäärega taskuräti suule ja tema käsi värises.

„Loodetavasti suudab inspektor selle teise naise kiiresti leida ja teha kindlaks ka selle vaesekese isiku, kes tapeti.“ Kitty võttis veel lonksu teed, soe jook ergutas teda.

„Mu abikaasa läks inspektor Greville'i jutule, et nõuda Matthew kohest vabastamist. Sõitsime siia niipea, kui sellest kuulsime.“ Patience väänas taskurätti käte vahel. „Kardan, et kongis istumine on Matthew jaoks keeruline. See on... sõja järelmõju.“ Ta vaatas Kitty poole.

„Tean, et talle ei meeldi kitsad ruumid. Viisin talle veel sigarette ja kommi. Tal oli kõik üsna hästi,“ üritas Kitty Matti ema rahustada.

„Täna, see oli sinust väga lahke. Mul on hea meel, et tal on siin sõpru.“ Patience surus huuled kokku, nagu üritades mitte nutma puhkeda.

„Pole midagi, Patience, mu kallis. Olen kindel, et Edward suudab inspektor Greville'i veenda,“ rahustas Kitty vanaema oma külalist, pakkudes talle kuklit.

„Kohtasin praamil Alice'it. Tema nõbu Betty oli Davenportide peol ettekandjaks. Alice lubas küsida, kas Betty oskab öelda midagi, mis meid aitaks.“ Kitty määris kuklile moosi ja koorekreemi, kuna korisev kõht tuletas talle meelde, et lõunasöögist on möödas tükk aega.

„Alice on üks meie teenijatest,“ selgitas vanaema Matti emale. „Tubli, Kitty,“

Patience oli pisut segaduses. „Aga politsei tahab ju kindlasti samuti selle tüdrukuga rääkida?“

„Kui tal on mingit informatsiooni, suudame kindlasti teda veenda politseisse minema. Ma ei taha inspektorit tülitada, kuni pole kindel, et mul on midagi väärtuslikku, mis juurdlust aitaks.“

„Jah, muidugi. Loodame, et Matt lastakse kohe vabaks ja vabastatakse kahtlustest, nii et see pole vajalik,“ pomises Patience.

Kitty kergitas kulmu, aga vanaema pilk takistas teda ütlemast, et see ei pruugi niisama lihtne olla.

„Loodame,“ sõnas proua Treadwell lohutavalt.

Patience asutas minema, jättes Kitty ja vanaema istuma. Lahkudes lubas ta helistada, kui on uudiseid, ja kinnitas, et nad kavatsevad Dartmouthi jääda seniks, kuni Matt kahtlustest vabastatakse.

Kitty võttis veel ühe kukli. „Arvad, et Matti isal õnnestub ta vabaks saada? Inspektor Greville tundus väga otsustav.“ Ta limpsis põidlalt maasikamoosi ära.

„Edward ei ole pettumustega harjunud.“ Proua Treadwell võttis Kittylt moosikausi. „Õhtusöök on varsti, Kitty. Sul pole niimoodi enam siis isu.“

Kitty summutas muige. „Matti emale ei paistnud meeldivat, et ma palusin Alice'il Bettyga rääkida või et ma seda juhtumit uurin.“

„Patience on küll mu hea sõbranna, aga ta võib olla natuke totu. Kahjuks on see Edwardiga abielus olemise tagajärg. Edwardil on oma kindlad arvamused, eeskätt naiste rolli kohta.“

Kitty neelas viimase kuklisuutäie alla. „Hmm... Sel juhul võivad nad inspektoriga sarvipidi kokku minna.“

See ei tööta head, kui nad soovivad Matti kautsjoni vastu vabastamist.“

„Loodame, et Bettyl on midagi kasulikku rääkida. Millicent tunneb Genevieve Davenporti päris hästi. Nad on osade samade heategevusorganisatsioonide komisjonides.“ Vanaema tundus oma teetassi võttes mõtlik. „Helistan talle pärast õhtusööki ja räägin meie edusammudest. Mine nüüd riideid vahetama, kallis.“

„Aitäh, vanaema.“ Kitty summutas haigutuse. Kuritegude uurimine oli üsnagi väsitav tegevus.

Matt kuulis oma kongi ukse tagant mingit melu. Ta ajas end istuma koikul, kus ta oli lakke vaheldes lamanud ja Kitty toodud piparmündikommi imenud. Koridorist kostis kärkiv mehehää. Matt ägas.

„Ma nõuan, et te laseksite mul oma pojaga kohtuda.“ Hää oli lähemal.

Matti ajas end sirgu ja toppis särki vöö vahele, kui võti tema kongiukse lukus kõlises.

„Oligi viimane aeg.“

Ta tõusis, kui uks avanes ja isa kongi astus. Ehkki Edward Bryant oli nüüd Mattist veidi lühem ja kunagi laitmatult sirged õlad olid kergelt kühmus, oli tema kehahoiaku järgi esimesest pilgust selge, et ta on sõjaväelane. „Matthew, mu poiss, mis siin toimub?“ Isa noogutas konstaablile, kes mureliku näoga ikka veel ukssel seisis, et too võib minna.

„Ma vist ei...“ Politseinik vakatas. „Ee, viis minutit.“ Ta sulges ukse valju pauguga.

„Noh?“ päris isa. „See on tõsine probleem. Mis juhtus? Vestlesin telefonis politseiülemaga ja üritan seda Greville'i kätte saada. Su ema on murest haige. Tead küll, millised need naised on. Pagan võtaks, Matthew.“ Isa jäi vait.

Matt esitas kokkuvõtliku versiooni sellest, mida oli Kittyle rääkinud. „Ongi kõik, isa.“

Vanem mees tammus edasi-tagasi, jalutuskepp kopsis vastu maad, voodit ja seina, kuna ruumi polnud just palju. „Mida see Greville ette võtab, et see paganama naine ja tema sõbranna tuvastada? Seda tahaksin ma teada.“

Matt istus voodiservale. „Ma ei saa siin kinni istudes suurt midagi välja uurida. Kõik käis väga kähku. Kitty... preili Underhay... kontrollib mõnesid niidiotsi.“ Ta teadis, et Kitty on asunud tegutsema.

Tema isa norsatas põlglikult. „Vaevalt tuulepäisest noorest naisest mingit kasu on. Peame selle Greville'iga rääkima. Sind siit vabaks saama.“

Ukselukus kõliseva võtme heli tegi jutuajamisele lõpu. Konstaabli ümar vabandav nägu ilmus nähtavale. „Kahjuks peate nüüd lahkuma, sõõr. Inspektor võtab teid hea meelega oma kabinetis vastu.“ Ta astus eest, et Matti isa saaks väljuda.

„Saame su siit varsti välja.“ Edward põrnitses konstaablit. Kongiuks kolksatas kinni ja Matt jäi oma mõtetega üksi. Ta ohkas ja süütas järgmise sigareti.